

Wie vindt een bos nou lelijk - Driessen schrijft beter dan goed

✍ Arjen Fortuin ⌚ 1 april 2016

Goed schrijven, of zo schrijven dat veel mensen het 'goed' vinden is niet zo moeilijk. Er zijn cursussen voor. Maar soms zie je aan een schrijver wat geweldig schrijven is. Kijk eerst naar de volgende zin uit *Rivieren* van Martin Michael Driessen, waarin de jonge houtvlotter Konrad het licht ziet worden in het bos. Dan staat er: 'Hoog oprijzende dennen staken in de nevel hun kruinen bij elkaar in de bleke ochtendhemel, als inquisiteurs die over zijn toekomst beschikten.' Dat is mooi gezegd, goed geschreven. Fenomenaal is echter het zinnetje dat volgt op deze nevellyriek: 'Konrad vond de bossen lelijk.' Het is een zinnetje dat in al zijn eenvoud niet alleen de bomen uit de vorige zin in een ander licht plaatst, maar dat ook getuigt van grote originaliteit, van het vermogen om de lezer naar een andere kant te voeren dan deze verwachtte. Want wie vindt een bos nou lelijk? In gewone boeken zijn bossen mooi, of donker, of onheilspellend, of vochtig danwel krakend-uitgedroogd - maar *lelijk*?

Martin Michael Driessen: *Rivieren*. Van Oorschot, 144 blz. € 17,99

Natuurlijk betekent het lelijke bos ook iets in de loop van het verhaal. Voor deze Konrad is er een hoger honing dan dat bos. Niet dat zijn ambities nu zo ver reiken: hij wil de beste houtvlotter worden: een man die op de samengebonden boomstammen stroomafwaarts vaart, om de koopwaar daar bij de handelspartners af te leveren. En hij wil een keer de zee zien. Dat lukt: 'Stel je er niet te veel van voor', zegt zijn baas en reisgenoot, een man wiens verlangens lastiger te vervullen zijn dan die van Konrad.

De houtvlotters zijn de helden van 'De reis van de maan' het middelste stuk van *Rivieren*, waarin

